

ČASOPIS PRE SPOLOČENSTVÁ
ZDRUŽENIA MARIÁNSKEJ MLÁDEŽE

ŠTVŔTROČNÍK

LŮČE

Ďakujeme za všetkých vás
a tešíme sa s vami :)
Krásne Vianoce a šťastný
nový rok :)

XIV
ROČNÍK

2016

IV
DECEMBER

OBSAH:

03 ÚVODNÍK

04 TO BE VINCENTIANS X. spiritualita

05 REVOLÚCIA VEDOMOSTÍ čo robíme

07 HONDURASKÉ NACHÁDZANIE BOHA

dobro - volhíctvo

08 HOVORÍ SA PERÚ misia

11 ESTER biblické postavy

12 RAFFAELLO bonboniéra

13 VIANOČNÝ ČAS básneň

14 O ČOM SÚ VIANOCE na zamyslenie

16 STOPY milosrdný rok

20 A ČO TY? aktivita

22 KEĎ ONDREJ A ANANIÁŠ VSTALI

Z GAUČA aktivita

26 Z ANJELSKEJ LAVICE XIX. anjelikov kútik

32 ROZKOŠNÍ SOBÍKOVIA tvorivo

34 MASLOVÉ KARAMELKY agapé

36 MAX LUCADO: VĎAKA BETLEHEMU knihy

38 VZÁCNY HOŠŤ NA SLOVENSKU ZMM

Časopis pre spoločenstvá Združenia mariánskej mládeže • Vydáva Združenie mariánskej mládeže, Oravská 10, 949 01 Nitra, IČO 37 860 399 • Internet: www.zmm.sk • Kontakt: Ing. Kristína Deáková • Telefón: 0904 344 744 • E-mail: luce@zmm.sk • Šéfredaktor: Ing. Kristína Deáková • Redakčná rada: sr. Bc. Mariana Kušnieriková, P. ThLic. Pavol Noga, CM, Mgr. Mgr. Lucia Ondrejková, Ing. Daniel Hrenák, Mgr. Hana Gvozdjaková, Bc. Simona Trecáková, Lucia Froncová, Vladimíra Martvoňová, Jozef Šabo, Bc. Michal Šutka • ISSN 1336 - 7013 • Registračné číslo: EV 3610/09 • Vytlačila Tlačiareň Garmond, Nitra • Vyšlo s podporou MŠVVaŠ SR • IMPRIMATUR: provinciálny predstavený Slovenskej provincie Misijnej spoločnosti, Bratislava 21. septembra 2007 Č.: 99/2007 • Korektúra: P. ThLic. Pavol Noga, CM • Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu zaslaných textov.

• Odporúčaný príspevok za časopis Lúče je 1.50 Eur/kus. Za vaše príspevky vopred ďakujeme.

Ave Mária, priatelia!
Či veríte, či nie, zas je tu koniec roka.
Slovami: „**ROZP(B)ÁL TO!!!**“ pozývame našich mladých na silvestrovský víkend 2016 – 2017.

ROZPÁL TO!!!

Čo máme rozpáliť počas silvestrovskej noci a v novom roku 2017? **Ohňostroj? Srdcia? Kariéru?**

V jednej piesni spievame:
“**Rozpál tvoj oheň dnes v nás, ten plameň, čo tlie v noci nám.**“

Sv. Jakub vo svojom liste píše: „**Pozrite, aký malý plamienok a akú horu dokáže zapáliť!**“

Odpálme si ten vzácny **OHEŇ LÁSKY**, aby to medzi Nebom a nami riadne iskrilo. A moderní, uponáhľaní ľudia tejto doby zatúžia po stretnutí s nami, zatúžia ohriať sa pri plameni nášho srdca. Kiež by odchádzali po stretnutí s nami preniknutí žiarou Božej lásky.

ROZBAĽ TO!

Tak poďme na to! Rozbaľme tento nádherný dar Neba a rozpálme tento svet Ohňom Božej lásky aj v roku 2017. Ak náhodou nevieš, ako na to, odpál sa od horiaceho a rozpáleného srdca Panny Márie ;-).

sr. Mariana Kusnierková
národná koordinátorka ZMM

*Na Vianoce Ti nedarujem knihu,
pretože múdry si dost.*

*Nebudem Ti dávať ani žiadne krémy,
lebo aj krásny si dost.*

*Miesto toho Ti darujem
moje priateľstvo.*

*To je to najcennejšie,
čo Ti môžem darovať.*

TO BE VINCENTIANS X. | P. Pavol Noga, CM

alebo Chutôvky z našej vincentskej spirituality

A Slovo sa telom stalo... veta, ktorá rozdelila svet.

V našich chuôvkách pokračujeme v odkrývaní bohatstva, ktoré nám zanechal sv. Vincent. V týchto dňoch sme veľakrát započuli vetu z nadpisu, možno sa nám už stáva až takou frárou... spolu s vami by som chcel oprášiť jej dôležitosť pre vincentskú spiritualitu.

Vincent, ako vieme, odkryl tvár Krista v chudobných, a to na základe tejto vety, keď išiel do jej dôsledkov. Kristus prebýva v človekovi, pretože vlastní nesmrteľnú dušu, ale Vincent kladie dôraz na to, že prítomnosť Krista v chudobnom sa prejavuje ešte viac, pretože v nich má On záľubu. Keďže v chudobnom je Kristus, už naše skutky voči chudobným nie sú iba nejakým milosrdenstvom, ale službou Bohu, lebo slúžiť chudobným zname-

ná slúžiť Bohu. A služba Bohu sa musí diať so všetkou dôstojnosťou, ako keď sa pohybujeme v chráme, dokonca s úctou, pretože kde je chudobný, je aj Kristus. Takže Kristus sa prejavuje v Cirkvi cez sviatosť, takže aj chudobný sa pre mňa už stáva sviatosťou... ôsmou sviatosťou. Preto s ním treba jednať, rozprávať sa a dotýkať sa ho tak, ako so sviatosťou... Teda, mojí mladí ZMM-áci, byť vincentský už nie je len nejaké prídavné meno, doplnok, ale obrovská zodpovednosť... teda skutočne chceme byť vincentskí? Prajem vám, aby sa vám počas týchto dní táto veta neprejedla, ale nás fascinovala k vernejšiemu nasledovaniu našej vincentskej charizmy.

*Krásne vincentské
Vianoce...*

REVOLÚCIA VEDOMOSTÍ

Avšak, určite je potrebné povedať, že tento rok sa niesol skutočne v duchu veľkých hviezd — a to podotýkam hlavne tých našich. V kategóriách pre mladších a starších sa vytriedali životopisy Matky

Daruj kúsok seba, ZMM chce teba...

Jáááj, ale sa nám táto veta cez leto vryla do pamäte... Bol to čas plný nádherných spomienok, smiechu, šantenia. No v tejto chvíli vyhlasujem malú revolúciu a prednášam do pléna nový slogan: Rozumom si splň svoj sen, v ZMM je miesta preň! Prečo som navrhla práve kombináciu rozumu a ZMM? Pretože po letných radovánkach na Animagrace a táboroch sme počas októbrových dní zažili iné „Activity“ — hlavne tie myšlienkové. V našom združení sa už tradične uskutočnila „najvä a vedomostná súťaž“ — Vincolympiáda ZMM. Verím, že nikomu zo skalných členov netreba tento projekt predstavovať.

Terezy, či biblického Tobiáša, no hlavné slovo si zobrali na starosť „svedkovia milosrdenstva“ — sv. Vincent, sv. Lujza, ale aj blahoslavení Frederik Ozanam a Rozália Rendu. Ich životy, ako aj „srdiečko“ nášho ZMM — štatúty, všetci účastníci naplno skú-

mali a načítané knihy potom medzi sebou poctivo prezentovali. Literatúry bolo síce neúrekom, no aj tak sa bádateľské tímy zúčastnili z celého Slovenska. Už tradič-

**Rozumom si splň
svoj sen,
v ZMM je miesta
preň!**

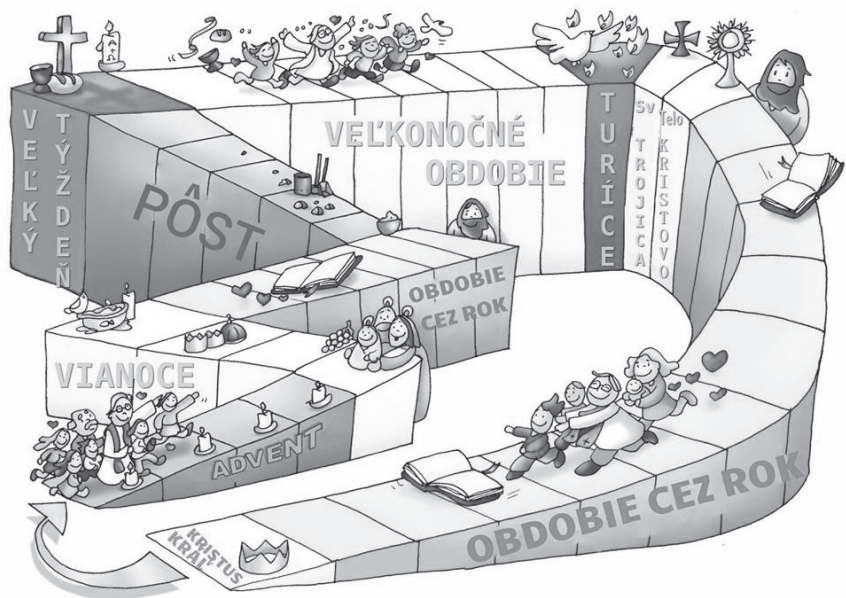

v podobe „oridžo“ ZMM mikín či krásnych modrých ruksakov. (Poviem vám, mať tak o pár rokov menej, neváhala by som sa zúčastniť ani ja :)). Teraz už viete, prečo som začala revolúciu? Prečo ten slogan tak veľa obsahuje? Chcem vás dnes

ne si zmerali svoje sily v oblastnom, regionálnom a nakoniec v národnom kole. Drilovalo sa naozaj vo veľkom a skutočne možno dodať, že ani jediné písmenko nezostalo neprečítané. Ale čo je asi najpodstatnejšie je fakt, že za celým úsilím čakala vytúžená odmena, a tá veruže stála za to — VIP vstupenky na letné tábory, na Zlet, ale aj nádherné vecné ceny

pozvať do akcie! Nezostávajúce len pri spomienkach z leta. Rok je predsa plný nových a nečakaných výziev! A ja vás rada pri tejto „výzve s rozumom“ uvidím aj budúci rok. Ročník 2016 sa niesol v znamení šampiónov. Čo ak tím budúcim budeš práve Ty? Takže: **Rozumom si splň svoj sen, veď v ZMM je miesta preň!**

LITURGICKÝ ROK

HONDURASKÉ NACHÁDZANIE BOHA

Lucia Ondrejková

Milí moji ZMM- áci!
Čo máte v srdci? Začínam toto otázkou, pretože viacerí z vás sa ma pýtali, prečo chcem ísť na misie. A dôvodom je odpoveď na vyššie uvedенú otázku. **Pretože mám v srdci túžbu.** Pamätám si na to, keď som začala formáciu MiSeVi, tak som presne takto isto odpovedala, keď sme mali povedať, prečo sme sa prihlásili. Pretože mám v srdci túžbu. A platí to aj teraz. Hoci okolnosti sa neustále okolo mňa menili, toto jediné zostalo rovnaké. Tááák... síce mi bude ľúto za mnohými vecami, ktoré tu na Slovensku nechávam, vrátane vás :)... ale nastal ten čas ísť. Od 1.2. už budem na Honduras a budem „misionárčiť“ v provincii

Sangrelaya počas jedného roka. Bude to obrovské dobrodružstvo nachádzania Boha v jednoduchosti a materiálnej chudobe. A keďže chcem, aby ste aj vy zakúsili to, čo bude naplňovať moje dni, tak vám budem prinášať pravidelné správy o tom, čo robím, ako sa mám, v podobe novej rubriky v našom časopise. O dôvod viac predplatiť si Lúče na rok 2017:)

Veľmi vás takisto prosím o vaše modlitby, pretože tie sa mi teraz dosť zídu. A skúsme spoločne hľadiť do našich srdiec, aby sme si mohli odpovedať na otázku, čo v nich máme. Aké túžby, aké sny... Lebo len tie nám môžu ukázať, kde nájdeme pokoj. Toto zo srdca prajem aj sebe, aj vám všetkým :)

HOVORÍ SA PERÚ

misijné dobrovoľníčky Lenka
Kostolanská a Katarína Kňažíková

Po ročnej príprave u Saleziánov Don Bosca odchádzame spolu s Lenkou Kostolanskou slúžiť ako misijné dobrovoľníčky do farnosti v dedinke Láres, do Perú. Dedinka sa nachádza v nadmorskej výške 3 222 m n. m. a do najbližšieho mesta, v ktorom už je aj pripojenie na internet a predávajú tam mlieko, to máme zhruba 3,5 hodiny autom.

Tu, medzi horami, zriadil p. Cayetano — saleziánsky kňaz, pôvodom Belgičan, pred 25 rokmi tzv. Domček sv. Dominika Sávia. Ten dodnes slúži ako internátny domov pre indiánske deti, ktoré chcú navštevovať miestnu základnú a strednú školu. Zisťujeme, že v ňom žije približne 60 detí vo veku od 6 — 18 rokov. Sú to deti, ktoré pochádzajú z okolitých vy-

sokohorských komunít, z ktorých týždeň čo týždeň vždy v nedeľu dochádzajú pešo (2 - 6 hodín chôdze) do Láres. Už ako 6-ročné teda až na 6 dní do týždňa opúšťajú svojich rodičov, svoje ovečky a lamy, len aby mohli študovať. Otca im však v tomto čase nahrádza „padre Cayetano“, don Bosco a samotný Boh — Otec.

Takých ľudí a deti, ktoré tu stretávame, už asi nemožno nájsť nikde v Európe. Nevlastnia takmer nič, bývajú v domčekoch postavených z kameňov, bez elektriny, hodiniiek a peniaze tiež veľmi nepoužívajú. Z pohľadu Európana sú chudobní. Ako je to však s tou ich chudobou naozaj? Dozvedáme sa pohľad z druhej strany pri jednom krátkom rozhovore:

„Koľko máš lám?“ „Ani jednu.“ „A alpák?“ „Tiež ani

jednu.“ „Ani žiadne ovečky nemáš?!“ „Ani ovečky.“ „Tak to musíš byť veľmi chudobná...“ Uzatvára jeden chlapček.

Aké rozdielne svety, aký rozdielny pohľad na chudobu! Vo svete, v ktorom my žijeme, sa bohatstvo bežne spája s peniazmi a materiálnym zabezpečením. Keď však vidíme týchto ľudí, objavujeme, že v ich zdanlivej chudobe sa skrýva naopak veľké duchovné bohatstvo: úsmev, radosť, pokora, láska, vzájomná pomoc, talenty, chuť sa vzdelávať a obrovská vďačnosť Bohu, ale aj ľuďom, za každú drobnosť, či bratský prístup navzájom cudzích ľudí...

Hovorí sa, že ak chcete vidieť skutočne šťastných ľudí, treba ísť do Perú. Súhlasíme. Z čoho však pramení ich radosť? Peruánci sú prostí, jednoduchí ľudia, ktorí nič neplánujú a o nič sa nestrachujú. Slovo stres im je ťažko vysvetliť, aj keď

Hovorí sa, že ak chcete vidieť skutočne šťastných ľudí, treba ísť do Perú.

sa snažíme, netušia o čom rozprávame. Pri pohľade na ich prístup k životu mi napadá Ježišova reč: „*Nebudte ustarostení a nehovorte — čo budeme jesť, alebo čo budeme piť, alebo čo si oblečieme — veď po tom všetkom sa zhŕňajú pohania, Váš Nebeský Otec predsa vie, čo potrebujete. Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše*“ Mt 6 (31-33). Pre nich je takýto prístup k životu prirodzene samozrej-

mý, kým v očiach Európana je to doslova bláznovstvo, risk, niečo nepochopiteľné. Avšak my sme sa na vlastné oči denne presviedčali a divili sa — ako im môže všetko tak dokonale vychádzať bez plánovania? Nie raz kuchárka večer povedala, že nevie z čoho bude na ďalší deň pre 60 detí variť! Postupne si uvedomujeme, že my — „bohatí“ na rozdiel od nich — jednoduchých — vkladáme viac dôvery

do seba, do iných ľudí a do vecí, ktoré máme. Oni túto dôveru vkladajú úplne v Boha, a preto, niet sa čo čudovať, že tam všetko tak zázračne a zvláštne dokonale funguje, keď to má v rukách sám Boh — prozreteľný Otec týchto maličkých. S láskou a presnosťou od Neho dostávajú to, čo je pre nich dobré a potrebné.

Zdá sa, že tam, kde je dôvera v Boha, niekedy nemusia platiť ani fyzikálne zákony. V Perú nenájdete človeka, ktorý by neveril v Boha. Peruánci ani nerozumejú, keď im povie, že u nás žijú ľudia, podľa ktorých Boh neexistuje. V Perú takmer všetci veria. Až 95 % populácie v Perú tvoria kresťania. Žiaľ, kňazov je tu rovnako ako v ostatných krajinách Latinkej Ameriky veľmi málo. Preto sú v týchto oblastiach tak dôležité aj laické misijné povolania. Ešte, že bratia Poliáci sú všade. :) Aj do Láres prichádza vypomáhať jeden kňaz Poliak, aby navštevoval

okolité vysokohorské komunity. Vtedy je v komunitách dôvod k oslave! Niet sa čo diviť, veď kňazovi sa na mnohé odľahlé miesta podarí dostať a odslúžiť sv. omšu a vyslúžiť sviatosti len asi 2-3-krát za rok.

Z Perú odchádzame oveľa múdrejšie a bohatšie, napriek tomu, že sme tam deťom nechali svoje oblečenie a minuli nemálo peňazí. Teraz už však vieme, že jedlo ani voda nie sú samozrejmosť. Sú to dary od Boha a tre-

ba za ne ďakovať. Rovnako ani sv. omša, či môcť ísť kedykoľvek na sv. spoveď nie je samozrejmosť. Je to veľká milosť, môcť

sa zúčastňovať Božej hostiny každý týždeň, či dokonca každý deň a čerpať z nej silu. Oni na ňu niekedy čakajú aj niekoľko mesiacov...

Dúfajme, že tieto deti nikdy nestratia

príčinu svojho úsmevu, svoj najvzácnejší poklad — radosť z čistého srdca. A že my nikdy nezabudneme na ich vzor — ako byť deťmi nášho Otca.

Teraz už však vieme, že jedlo ani voda nie sú samozrejmosť'

ESTER

Juliana Korenčiaková

Židovka, ktorá sa stala kráľovnou
bájnnej orientálnej Perzie. Ester.

Jej meno v perzštine znamená hviezda. A naozaj sa ňou stala — aj za cenu straty života uposlúchla Boží hlas. Ester žila vo vyhnanstve v hlavnom meste Perzie, v Súzach, za vlády kráľa Xerxesa I. Bola to múdra, bohabojná a odvážna žena s naozaj ťažkou úlohou — zachrániť celý židovský národ, ktorý bol zase raz skúšaný. Jej strýko Mardochej sa odmietol klaňať kráľovmu ministrovi Amanovi, ktorý nenávidel Židov. Aby sa im pomstil, Istou vymohol od kráľa rozkaz, že v deň určený žrebom musia byť vyvraždení všetci Židia v ríši:

"Po všetkých krajinách tvojho kráľovstva žije roztrúsený ľud, oddelený od všetkých ostatných obyvateľov, ktorý sa pridriava nových zákonov a obradov a okrem toho opovrhuje kráľovskými nariadeniami. Sám najlepšie vieš, že neosoží tvojej vláde, ak sa pre zhovievavosť niekto stane nezbedným. Ak ti je ľúbo, nariad', aby ten (národ) zahynul a ja odvážim správcom tvojho pokladu desaťtisíc talentov." Est 3, 8-9

Vidíte tú podobnosť? Ani Hitler neprišiel s ničím novým.

Boh používa úplne obyčajné dievča, aby sa stalo perzskou kráľovnou, riskovalo predstúpiť pred kráľa, uhovorilo ho k zrušeniu príkazu

a tak zachránilo Židov pred vyhubením. **„Keby si teraz mlčala, Židia dôjdu iným spôsobom k záchrane, ale ty a rod tvojho otca zahynie. A ktovie, či si neprišla práve preto ku kráľovskej hodnosti, aby si bola naporúdzi na takéto čas?“ Est 4, 14**

V tom čase to bolo viac než nemožné — predstúpiť pred kráľa neohlásene sa — rovnalo istej smrti — hoc pre kráľovnú, a perzské zákony boli naveky nemenné — dokonca aj pre kráľa. Ale...

"Čo je nemožné ľudom, je možné Bohu." Lk, 18, 27

RAFFAELLO

Simona Trecáková

Na začiatok vám dám hádanku. Je to malé, biele, guľaté, mierne chlpaté... Ak vám teraz napadla snehová guľa, z časti máte pravdu, ale hádanka pokračuje — je to malé, biele, guľaté, mierne chlpaté, ale predsa nekonečne sladké a štekľivé na jazyku. ČO JE TO? Dnes vám predstavím sladkú pochúťku, v ktorej sa ukrýva kúsok exotiky, ale aj kúsok domova. Je to dezert viacerých ročných období, zahŕňajúci v sebe leto, ale aj mrazivé zimné počasie. Vážení degustátori, ponúkam vám na striebornom tanieri bonboniéru RAFFAELLO.

Ak existuje niekto, kto teraz na chvíľu zaváhal, pretože o tomto dezerte ešte nepočul, tak má čo doháňať a jeho maškrtný jazyk si zasluhuje, aby mu táto sladkosť bola dopriata. Ako nám to len predkladajú reklamy?

„Mandľové srdce ukryté v jemnom bielom kréme, zasnežené kokosom — typický zimný, labužnícky dezert, avšak s chuťou leta a tropického kokosu. Je to dezert plný kontrastov.

Na prvý pohľad vyzerá ako snehová guľa, po ochutnaní máte pocit, že ste na Hawai. Na povrchu biely, vo vnútri hnedý. Často o ňom počúvame ako o dezerte, ktorý dokáže povedať „viac než tisíc slov“. Vyjadrujeme ním danému človeku, že je pre nás nesmierne výnimočný, že bez neho nechceme stráviť ani deň, že spoločné chvíle s milovaným a s touto cukrovinkou sú tým najkrajším spojením, akého sa nám dostalo.

Zamýšľali sme sa už niekedy nad tým, že cez Raffaello nemusíme vyjadrovať len vzťah ku konkrétnemu človeku, ale že je v nej ukrytý aj náš postoj voči Bohu? Tak, ako sa zdá, že Raffaello je cukrovinkou naplnenou protikladmi, tak sa často podobáme na ňu aj my. Niekedy sa tvárime ako tí, ktorí si dokážu poradiť a nepotrebujú nikoho, kto by im pomohol. Myslíme si, že nie je prečo sa za to hanbiť.

Vo svojej podstate to máme istotne ukryté všetci — sme ako také snehové gule v zime, ale vo vnútri túžime po „exotike“ leta, **teda po teple Božej lásky**. Naša duša — naše mandľové srdiečko, hoci je obalené snehobielym obalom, chce zažiť Božiu blízkosť a byť tou „najideálnejšou cukrovinkou“ pre Boha. A práve teraz je na túto premenu ideálny čas! Prežívame najkrajšie sviatky v roku — **VIANOCE** — sú poznačené snehom, zimou, ale predovšetkým teplom domova, rodinou a ne-

konečnou láskou Boha, ktorý zostupuje na tento svet roztápať ľadové srdcia ľudí. Nech aj táto malá snehová guľôčka, cukrovinka Raffaello, pripomína práve posolstvo, ktoré so sebou Vianoce prinášajú — dovoľme roztápať naše srdiečka prijatím Ježiša, ktorý človeku tak veľmi túži povedať „*viac než tisíc slov*“ jeho Lásky. Ježiš prišiel na tento svet a ja vám prajem, aby ste v tieto dni pociťovali Božiu blízkosť, aby jeho „Raffaello“ — tak sladké a hrejivé objatie Lásky — roztápalo vaše srdiečka pre lásku k iným, pre znovuzrodenie v duši a nech vám Raffaello priná-

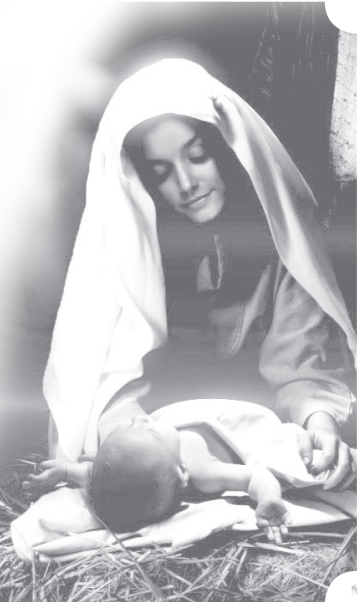
ša rovnako veľa pôžitku na jazyku, ako aj Boh vo vašom vnútri.

Vianočný čas

*Z neba na zem snežik padá,
vianočný čas na zem sadá.
Anjeli sa radujú,
ich srdiečka jasajú.*

*Z Jezuliatka láska prší,
zaženie strach z našich duší.
Miesto strachu radosť dáva,
navždy buď Bohu sláva.*

O ČOM SÚ VIANOCE

Lucia Froncová

núť na ten zhon, na to, že v obchodoch onedlho uvidíme veľkonočné zajace, ako sme od septembra videli Mikulášov, na to, že nás čaká práca, škola a iné starosti, ale úplne sa ponoriť do toho, že stojíme pred Pánom.

Sú to práve vianočné sviatky, kedy toto môžeme naplno zažiť. Hoci tešiť sa z Božej prítomnosti by sme sa mali každý deň, nielen na Vianoce, a Boh by sa mal v nás rodiť nanovo každý deň, nie iba jeden deň v roku.

Avšak, Vianoce sú

Advent je za nami. Štyri týždne sme sa spoločne pripravovali najmä duchovne na túto chvíľu, ktorá nastáva. Náš zrak sa konečne upiera do Betlehema, kam sme putovali spolu s Máriou a Jozefom, aby sme sa aj my prišli pozrieť na dieťa Ježiš. Náš zrak konečne spočíva namiesto reklám a nákupov na tomto dieťati. Každý pohľad na dieťa je krásny moment plný šťastia a radosti. Táto udalosť nás núti konečne sa zastaviť a ponoriť sa do Božej prítomnosti. Zabud-

naozaj niečím špeciálnym. Či už je to tým, že rodina viac vníma to, že je pokoje, deti sa tešia z darčiekov, máme na stole dobroty a všetko je také krásne, jednotné, neopakovateľné. Veriaci alebo neveriaci, teší sa z tohto dňa. Je to čas, kedy na povrch vychádza to najlepšie z nás. Dokážat obdarovať druhého, darovať mu nielen hmotný dar, ale úsmev, čas, slová vďaky a lásky, byť spolu, najmä rodina, blízki, priatelia, komunita...

Tým najkrajším darom pre nás však ostá-

va to malé dieťa. I keď do rodiny pribudne bábätko, je to pre jeho rodičov ten najkrajší a najväčší dar. O čo viac pre nás toto Božie dieťa, ktoré sa rodí tak zázračne. Stačilo povedať len jedno áno, ktoré vyslovila Panna Mária a dejiny našej spásy sa začali stávať realitou. Ježiš Kristus sa stal človekom. Nemusel, ale stal sa. V tento deň slávime to, že sa nebo spája so zemou, Božské s ľudským, dokonalé s nedokonalým. Vybral si podobu človeka, aby sa mu priblížil, pripodobnil, zažíval to všetko ľudské. Boh sa stal jedným z nás, lebo nás miluje. Fyzicky chodil po tejto zemi, rovnako sa dotýkal vecí, rovnako jedol, pil, spal, cítil. Z lásky.

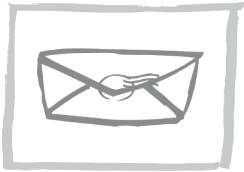
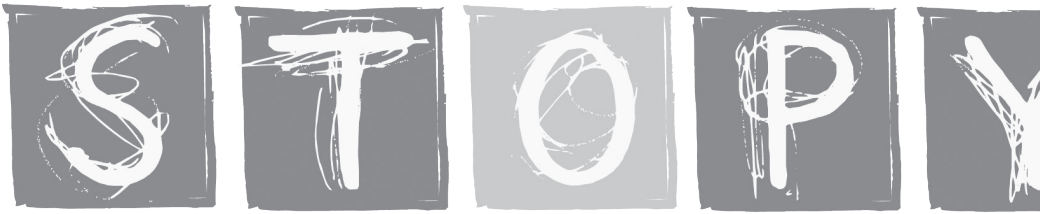
Je smutné, že i tak mnohí ľudia Ježiša odmietajú. Z Vianoc sa skôr stal biznis, ktorý každého skôr unavuje. Od októbra nám ponúkali reklamy, lanárili nás na najlepšie zľavy, každý nakúpil plné koše jedla, aby po jednom dni, čo bude obchod zavretý, nakúpili ďalší plný kôš, a pritom tolko z toho končí v ďalšom koši, a to v smetnom. Ako keby ľudia nevydržali bez obchodu a nakupovania viac ako jeden deň, pritom nakúpeného je dosť. Ten čas, čo trávia v obchode, môžu tráviť so svojimi blízkymi, vonku, v modlitbe. Ale nie. Ľudia

sú už tak nastavení, že Vianoce už nie sú sviatkami pokoja, ale sviatkami zhonu, nakupovania, plytvania a nepokoja. A do tohto chaosu sa znovu a znovu chce Ježiš narodiť, do našich životov, aby nám ukázal jeho pravý zmysel. Tým zmyslom je On sám. On nás chce naučiť tej správnej ceste, ktorá nás povedie priamo do náručia Otca.

Požehnané a milostiplné vianočné sviatky, plné radosti z toho, že Slovo sa stalo Telom, aby prebývalo medzi nami neustále! Nech je malý Ježiško v jasličkách pre vás všetkých zdrojom lásky, radosti a Svetla, ktoré prežiarí každú temnotu.

Vianočný zoznam úloh

- Byť
1. ~~Kúpiť~~ darčeky
niekoho do objatia
2. ~~Zabaliť~~ darčeky
3. ~~Poslať~~ darčeky mier
- Darovať
4. ~~Nakúpiť~~ jedlo
5. ~~Vychutnať si~~ ^{lásku} koláče
- Byť
6. ~~Zapáliť~~ vianočné svetlo

„V živote treba riskovať, kto neriskuje, nevyhráva!“

Pápež František

zotrvať v maličkom príbytku, nehybných a paralyzovaných. Zmocnil sa ich strach. V tomto kontexte sa stalo niečo veľkolepé, niečo grandiózne. Prišiel Duch Svätý a jazyky ako plamene spočinuli na každom z nich, ženúc ich k dobrodružstvu, o ktorom nikdy ani len

nesnívali. Vec sa kompletne mení!

Drahí mladí, zatiaľ, čo sme sa modlili, prišiel mi na um obraz apoštolov v deň Turíc. Je to scéna, ktorá nám môže pomôcť pochopiť všetko to, o čom Boh sníva, že uskutoční v našom živote, v nás a s nami. V ten deň boli učeníci zo strachu uzavretí vo vnútri. Cítilli sa byť ohrozovaní prostredím, ktoré ich prenasledovalo, ktoré ich primälo

Kam nás vedie strach? Do uzavretosti. A keď sa strach zahrabáva v uzavretosti, ide vždy so svojou „sestrou dvojčikou“ — paralyzou. Pociťovanie toho, že v tomto svete, v našich mestách, v našich komunitách už viac nie je miesto pre rast, pre snívanie, pre tvorbu, pre pohľad

na obzor a napokon pre život, je jedným z najhorších ziel, ktoré sa nám môžu v živote stať, a zvlášť v mladosti. Kvôli paralýze strácame chuť užiť si stretnutie, priateľstvo, chuť spoločne snívať, kráčať s inými. Vzdaluje nás od druhých, bráni nám podať ruku,...

Ale v živote je ďalšia paralýza, ešte nebezpečnejšia, a neraz ju ťažko zistiť, a stojí to dosť veľa, kým ju rozpoznáme. Páči sa mi nazvať ju paralýzou, ktorá sa rodí, keď si pomýlime šťastie s gaučom!

Áno, viera, že k šťastiu potrebujeme dobrý gauč. Gauč, ktorý nám pomôže, aby sme boli v pohodlí, v pokoji, v bezpečí. Gauč ako tie, ktoré teraz existujú, moderné, vrátane uspávacej masáže, ktoré nám garantujú hodiny pokoja, aby sme sa premiestnili do sveta videohier a trávili hodiny pred počítačom. Gauč proti každému typu bolesti a strachu. Gauč, ktorý by nám umožnil zostať zatvorenými v dome bez namáhania sa a bez obáv. **Toto „divánové šťastie“, „gaučové šťastie“, je pravdepodobne tou tichou paralýzou, ktorá nás môže zničiť najviac; ktorá môže zničiť mládež.** „A prečo sa to deje, otče?“ Lebo kúsok po kúsku, bez toho, aby sme

*„divánové šťastie“,
„gaučové šťastie“, je
pravdepodobne tou tichou
paralýzou, ktorá nás môže
zničiť najviac; ktorá môže
zničiť mládež.*

si to všimli, sa stávame ospalými, stávame sa omámenými, otupenými. Nedávno som hovoril o mladých, ktorí idú do dôchodku v 20-tich rokoch; dnes hovorím o mladých, ktorí sú ospalí, omámení, otupení, zatiaľ čo iní — možno živší, avšak nie lepší — rozhodujú o budúcnosti za nich. Istotne je pre mnohých jednoduchšie a výhodnejšie mať mladých „detinských“, omámených, otupených, ktorí

si pletú šťastie s gaučom; pre mnohých je toto výhodnejšie než mať mladých bdelých, túžiacich odpovedať, odpovedať na Božie sny a na všetky aspirácie srdca.

Pýtam sa vás: chcete byť uspatými, omámenými, ohlúpnutými mladými? Chcete, aby iní rozhodovali o budúcnosti za vás? Chcete byť slobodní? Chcete byť bdelí? Chcete zápasit' o vašu budúcnosť?

Avšak pravda je iná: drahí mladí, neprišli sme na svet, aby sme „žili v stave vegetovania“, aby nám to tu „ušlo“ čo najpohodlnejšie, aby sme zo života urobili gauč, ktorý nás uspí; naopak, **prišli sme pre niečo iné, aby sme tu zanechali istú stopu.** Je veľmi smutné prechádzať životom bez toho, aby sme zanechali stopu. No keď si zvolíme pohodlnosť, zamietajú si šťastie s konzumom, vtedy je cena, kto-

rú platíme, veľmi, ale veľmi vysoká: strácame slobodu. Nie sme slobodní preto, aby sme zanechali stopu. Stratíme slo-

vodu. Toto je tá cena. **A je mnoho ľudí, ktorí chcú, aby mladí neboli slobodní; je mnoho ľudí, ktorí vám nechcú dobre, ktorí chcú, aby ste boli ohlúpnutí, omámení, uspatí, ale nikdy nie slobodní. Nie, toto nie! Musíme brániť našu slobodu!**

Práve tu je jedna veľká paralýza — keď si začneme myslieť, že radosť je synonymom pohodlnosti, že byť šťastnými znamená kráčať v živote ospalí či omámení, že jediný spôsob, ako byť šťastnými je byť otupení. Iste, že droga robí zle, avšak sú tu mnohé iné spoločensky akceptovateľné drogy, ktoré končia tak, že nás veľmi zotročujú alebo nás robia otrokmi čoraz viac. Jedny aj druhé nás zbavujú nášho najväčšieho dobra: slobody. Oberajú nás o slobodu.

Priatelia, Ježiš je Pánom rizika, je Pánom toho, čo vždy presahuje „poza“! Ježiš nie je Pánom komfortu, istoty a pohodlnosti. Na to, aby sme nasledovali Ježiša, je potrebné mať dávku odvahy, je potrebné rozhodnúť sa zameniť gauč za pár topánok, ktoré ti pomôžu kráčať po cestách, o ktorých si nikdy ani nespíval a ani len na ne nepomyslel, po cestách, ktoré môžu otvoriť nové obzory, schopné nakaziť radosťou, tou radosťou, ktorá sa rodí z lásky Boha, radosťou, ktorú v tvojom srdci zanecháva každé gesto, každý postoj milosrdenstva. Ísť po cestách nasledujúc „bláznovstvo“ nášho Boha, ktorý nás učí stretávať

ho v hladnom, v smädnom, v nahom, chorom, v priateľovi, ktorý zle skončil, vo väzňovi, v utečencovi a v migrantovi, v susedovi, ktorý je sám. Ísť cestami nášho Boha, ktorý nás pozýva byť politickými aktérmi, osobami, ktoré premýšľajú, spoločenskými hýbateľmi. Boha, ktorý nás stimuluje k premýšľaniu o solidárnejšej ekonomii, než je táto. Vo všetkých oblastiach, v ktorých sa nachádzate, nás láska Boha pozýva prinášať Dobrú novinu, robiť z nášho života dar pre neho a pre ostatných. A toto znamená byť odvážnymi, toto znamená byť slobodnými!

Môžete mi povedať: Otče, no toto nie je pre všetkých, je to len pre niektorých vyvolených! Áno, je to pravda, a títo vyvolení sú všetci tí, čo sú ochotní zdieľať svoj život s ostatnými. Rovnakým spôsobom, akým Duch Svätý premenil srdce apoštolov v deň Turíc — boli paralyzovaní — to chce urobiť aj s nami... **Toto je to tajomstvo, drahí priatelia, že všetci sme povolaní „experimentovať“. Boh od teba niečo očakáva, Boh od teba niečo chce, Boh na teba čaká.** Pochopili ste? Boh od teba niečo čaká, Boh prichádza prelomiť našu uzavretosť, prichádza otvoriť dvere našich životov, našich vízií, našich pohľadov. Boh prichádza roztvoriť všetko to, čo ťa uzatvára. Pozýva ťa snívať, chce ti dať vidieť, že svet s tebou môže byť iný. Je to tak: ak ty zo seba nevydáš to najlepšie, svet nebude inakší. **Je to výzva.**

Doba, v ktorej dnes žijeme nepotrebuje „gaučových mladých“, ale mladých obutých ešte lepšie, v dobrých športových topánkach. Táto doba akceptuje len najlepších hráčov nasadených na ihrisku, nie je tu miesto pre náhradníkov.

Dnešný svet od vás žiada, aby ste boli protagonistami dejín, lebo život je krásny vždy, keď ho chceme žiť, vždy, keď

chceme zanechať stopu. Dnešné dejiny od nás žiadajú obhajovať našu dôstojnosť a nedovoliť, aby druhí rozhodovali o našej budúcnosti. Nie! My musíme rozhodovať o našej budúcnosti, vy o vašej budúcnosti! Pán, tak ako na Turíce, chce uskutočniť jeden z najväčších zázrakov, aké môžeme zažiť: umožniť, aby sa tvoje ruky, moje ruky, naše ruky premenili na znamenia zmierenia, spoločensva, tvorenia. On chce tvoje ruky, aby pokračoval v budovaní dnešného sveta. Chce ho budovať spolu s tebou. A ty, čo odpovieš? Čo odpovieš? Áno či nie?

Povieš mi: Otče, no ja som veľmi obmedzený, som hriešnik, čo môžem urobiť? **Keď nás Pán volá, nemyslí na to, čím sme, čím sme boli, na to, čo sme urobili, či prestali robiť. Naopak: vo chvíli, keď nás volá, hľadá na všetko to, čo by sme mohli urobiť, na všetku lásku, ktorou sme schopní nakaziť svet. On vždy vsádza na budúcnosť, na zajtrajšok. Ježiš ti ukazuje horizont, nikdy nie minulosť.**

Preto, priateľu, Ježiš ťa dnes pozýva, volá ťa zanechať v živote tvoju stopu, stopu, ktorá by poznamenala dejiny, ktorá by poznamenala tvoj príbeh, tvoje dejiny a dejiny mnohých. Dnešný život nám hovorí, že je veľmi jednoduché upriamiť pozornosť na to, čo nás rozdeľuje, na to, čo nás separuje. Chceli by, aby sme uverili, že uzavriete sa je ten najlepší spôsob ako sa uchrániť od toho, čo nám robí zle. Dnes my dospeli — my dospeli! — **potrebujeme vás, aby ste nás naučili – ako to teraz robíte vy dnes — spolunažívať v rozmanitosti, v dialógu, v zdieľaní multikultúrnosti nie ako hrozby, ale ako šance. A vy ste**

šancou pre budúcnosť. Majte odvahu učiť nás, majte odvahu naučiť nás, že je ľahšie budovať mosty, než stavať múry! Potrebujeme sa to naučiť! A všetci spoločne prosíme, aby ste od nás vyžadovali, aby sme kráčali cestami bratstva. Aby ste boli našimi žalobcami, ak si zvolíme cesty múrov, nepriateľstva, cestu vojny.

Budovať mosty: viete, aký je prvý most, ktorý treba postaviť? Most, ktorý môžeme uskutočniť tu a teraz: podaním ruky, stiskom rúk. Poďme, urobte tak teraz. Urobte tento ľudský most, podajte si ruky, vy všetci. To je prvotný most, to je ľudský most, je prvý, je vzorom. Vždy je tu riziko — už som to povedal inokedy — že zostaneme s rukou natiahnutou naprázdno, ale **v živote treba riskovať, kto neriskuje, nevyhráva.** S týmto mostom ideme vpred. To je ten veľký bratský most, a kiež sa ho naučia vytvárať veľkí tohto sveta! Avšak nie kvôli fotografii — keď si podávajú ruku a myslia na niečo iné — ale aby pokračovali v budovaní čoraz väčších mostov. Nech je tento ľudský most semenkom mnohých ďalších; bude stopou. **Ježiš, ktorý je životom, volá aj teba zanechať tvoju stopu v histórii. On, ktorý je život, ťa pozýva zanechať stopu, ktorá by naplnila životom tvoje dejiny a dejiny mnohých ďalších. On, ktorý je pravda, ťa pozýva zanechať cesty separácie, rozdelenia, nezmyselnosti. Ste pripravení? Ako teraz odpovedia tvoje ruky a tvoje nohy Pánovi, ktorý je cesta, pravda a život? Pán nech žehná vaše sny. Ďakujem!**

Pápež František

AKTIVITA: A ČO TY?

Ciel:

Umožniť mladým zažiť okamih rozhodnutia sa pre službu na príklade života bl. Piera Giorgia Frassatiho. **Aktivita bola súčasťou slovenských katechéz počas SDM v Skawine 29. 7. 2016.**

Predpokladaná dĺžka trvania: cca 30 min.

Pomôcky:

• **dotazníky pre všetkých (nájdeš ich na stránke <http://www.svetovednimladeze.sk/> v sekcii „Na stiahnutie“). Súbor vo formáte pdf si obojstranne vytlač a rozstrihni vždy na dva dotazníky)**

Poznámky pre učiteľa/animátora:

1) **Pierov príbeh** — spýtaj sa účastníkov, či poznajú Piera Giorgia Frassatiho. Ak áno, nech skúsia vymenovať nejaké jeho vlastnosti, alebo časti jeho životného príbehu. Potom vyber chlapca, ktorý nemá stres čítať na verejnosti a popros ho, aby všetkým nahlas prečítal Pierov príbeh.

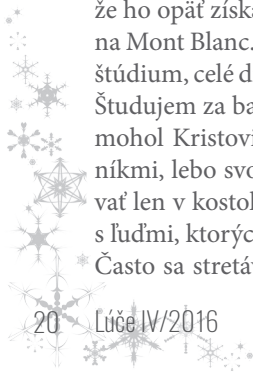
Pre dosiahnutie ešte väčšieho (a didakticky oveľa účinnejšieho) „efektu“ sa môžeš vopred s nejakým mladým mužom dohodnúť, dať mu text skôr, aby si ho dobre pripravil, domyslieť pre neho horolezecký „kostým“, rekvizity (lano, karabíny a pod.) a pozvať tak Piera na stretko/hodinu náboženstva ako vzácneho hosťa...

Ahojte, volám sa Pier Giorgio

Frassati, mám 24 rokov. Milujem horolezectvo... Každým dňom som viac a viac zaľúbený do hôr... Svoje srdce som nechal TAM HORE na vrcholoch hôr a dúfam, že ho opäť získam toto leto, keď vystúpim na Mont Blanc... Keby to dovoľovalo moje štúdium, celé dni by som trávil v horách... Študujem za banského inžiniera, aby som mohol Kristovi lepšie slúžiť aj medzi baníkmi, lebo svoju vieru nemôžeme prežívať len v kostole, ale máme ju prežívať aj s ľuďmi, ktorých nám Pán pošle do cesty. Často sa stretávam s chorými. Navštevuj-

jem malomocných v Nemocnici svätého Lazára. Jedného dňa sme našli mladého, dvadsaťročného muža, s tvárou znetvorenou malomocenstvom. Uvedomil som si, aké je úžasné byť zdravým, takým, ako sme my. Aj keď znetvorenia tohto mladého muža zmiznú, keď o niekoľko rokov príde do neba, sme povinní vložiť svoje zdravie do služby tým, ktorí ho nemajú; konať inak by bolo ako zakopať dar, ktorý nám dal Boh.

Raz sa ma spýtal jeden priateľ, ako sa mi darí s radosťou vstupovať do domov, v ktorých človeka víta odporný zápach, a nedať pritom najavo svoj odpor. Povedal

som mu — nezabúdaj, že aj keď je dom, do ktorého vstupuješ úbohý, približuješ sa ku Kristovi. Okolo chorých, úbohých a nešťastných vidím zvláštne svetlo. Svetlo, ktoré my nemáme.

Myslím si, že milosrdenstvo nespočíva iba v dávaní niečoho chudobným, ale v dávaní seba samého. Pre mňa je veľmi dôležitý vzťah s Bohom, rád chodím za Ježišom. Ježiš ku mne prichádza každé ráno v Eucharistii a ja mu to len vo veľmi malej miere oplácam návštevou chudobných. Milujem Eucharistiu a verím, že mladí včerajška, dneška i budúcnosti čerpajú silu k veľkým činom práve z tejto sviatosti. Vyzývam vás celou silou svojej duše, aby ste čo najčastejšie pristupovali k Eucharistii; živte sa týmto chlebom anjelov a z neho získate silu na vnútorné zápasy, na boje proti náruživostiam a proti všetkým nešťastiam, pretože Ježiš Kristus slúbil večný život a potrebné milosti tým, ktorí sa budú živiť svätou Eucharistiou.

Rád spievam, väčšinou hlasno, aj keď falošne... Raz som prišiel po svätej omši do sakristie, kde si mysleli, že sa od môjho hluku zrúti kostol i kláštor... Ja viem, že náš milosrdný Otec sa teší aj z môjho spevu :).

Raz sa ma spýtala moja sestra Luciana, či som veselý. Vravím jej — ako by som mohol nebyť!?!? Kým ma viera bude posilňovať, budem vždy veselý. **Z duše katolíkov musíme raz a navždy vyhnať smútok.**

Utrpenie je niečo iné ako smútok. Smútok je najhorší zo všetkých chorôb. Cieľ, pre ktorý sme boli stvorení, nám ukazuje cestu, ktorá je posiatá trními, ale nie je smutná. Napriek tomu, že vedie cez utrpenie, je radostnou cestou.

Robievam expedície do Álp. Naša skupina chlapcov sa volá Makaroni :). Po ceste sa modlíme ruženec a väčšinou ich pohá-

ňam tak, že im hovorím — **vyššie, vyššie!** **Tam môžete počuť hlas Krista.** Každému horolezcovi, ktorý sa modlí, vždy vyčistím topánky... Nie je to veľmi závideniahodná práca :).

Nedávno som šiel vlakom a kamaráti sa ma pýtali, prečo cestujem treťou triedou... Vravím im — lebo neexistuje štvrtá :). Videli, že mám v ruke ruženec. Spýtali sa ma — Pier, už aj ty si sa stal fanatikom? Odpovedal som — Nie, stal som sa kresťanom!

Keď mám nejaký problém, ťažkosti..., riešim ich na kolenách.

Mám rád mladých ľudí, pretože v nás, vo vás, je veľký potenciál a Boh do nás vložil úžasné túžby a sny! A čo ty? Čo na to povieš ty? Ostaneš stáť a čakať? Alebo sa rozhodneš pre niečo konkrétne? Ak máš v srdci odhodlanie žiť ako Boží syn, ako Božia dcéra, neostaň ticho... Napíš to a odovzdaj Bohu... Napíš na letáčik svoje talenty, ktoré chceš ponúknuť svetu...

Si nesmierne dôležitý! Si nesmierne dôležitá!

2) **A čo ty?** — rozdaj účastníkom dotazníky a popros ich, aby ich (inšpirovaní príbehom Piera) čo najúprimnejšie vyplnili. Nech napíšu svoje nové predsavzatie — to, čo túžia urobiť vo svojom živote, vo svojom okolí — v rodine, škole, v partii... Vyplnené dotazníky môžete potom obetovať ako dar pri mládežníckej/školskej svätej omši. A po nejakom čase bude dobré spomenúť si na svoje predsavzatia a aj na to, ako sa nám ich darí uskutočňovať.

AKTIVITA:

KEĎ ONDREJ A ANANIÁŠ VSTALI Z GAUČA

Ciel:

Ukázať mladým, prečo je dôležité robiť aj malé veci, ku ktorým nás Boh pozýva.

Predpokladaná dĺžka trvania: cca 45 min.

Pomôcky:

- **Veľké baliace papiere + písacie potreby + fixky;**
- **vytlačená modlitba pre každého účastníka (nájdeš ju v sekcii „Na stiahnutie“).**

Poznámky pre učiteľa/animátora:

1) **Významné osobnosti** — vyzvi účastníkov, aby chvíľu uvažovali nad osobnosťami z minulosti alebo súčasnosti, ktoré nejakým spôsobom pozitívne zmenili svet, resp. mali dobrý vplyv na mnohých ľudí. Potom popros niekoľkých mladých, (ak vás je menej, môžu sa zapojiť všetci) aby skúsili opísať jednu takúto osobnosť, (výzor, oblasť, ktorej sa venovala, s kým spolupracovala, aké sú jej výrazné vlastnosti, talenty...) a ostatní hádajú meno. Chvilku sa ešte rozprávajte o tom, či poznáte pôvod týchto osobností.

< **V akých rodinách vyrastali?**

< **Kto ich motivoval k tomu, aby sa venovali práve tejto oblasti?**

< **Pomohol im v tom niekto?**

< **Boli na to sami?**

< **Čo ich rodina, priatelia, manžel/manželka? Vieme o nich niečo?**

Pri niektorých osobnostiach je možno jednoduché odpovedať na tieto otázky, pri mnohých však nie.

2) **Peter a Pavol** — poďakuj účastníkom za ich aktivitu v predchádzajúcej úlohe a diskusii. Teraz ich rozdeľ do dvoch skupín. Každý daj fixky a väčší baliaci papier (zlepený minimál-

ne z dvoch hárkov). Na oba obkreslite obrys niekoho z účastníkov — popros dobrovoľníka, aby si lahol na papier a fixkou obkreslite jeho telo na papier. Nad jednu postavu napíš meno Peter a nad druhú Pavol — mená dvoch apoštolov. Úlohou účastníkov je napísať do postáv na papier všetko, čo vedia o danej osobnosti, všetko, čo im napadne.

Nechaj im na to pár minút, potom si skupinky predstavia navzájom svoju prácu. Pravdepodobne mladí napíšu, v čom všetkom boli Peter a Pavol výnimoční, aká bola ich služba, že mali významné postavenie, resp. povolanie... no možno sa tam neobjaví nič o tom, ako sa k tomuto povolaniu „dostali“. Preto si to teraz prečítajte spolu vo Svätom písme.

3) Čítanie z Božieho slova — oslov niekoho zo skupinky, ktorá opisovala Petra, aby prečítal verše (Jn 1, 35 – 42). A z druhej skupinky, aby prečítal následne o Pavlovi verše (Sk 9, 10 – 22).

4) Diskusia k Božiemu slovu — rozprávajte chvíľu o udalostiach, ktoré ste práve prečítali. Pomôcť si môžete nasledujúcimi otázkami:

< **Poznáte tieto príbehy?**

< **Zaujali vás?**

< **V čom sú jedinečné a čo majú spoločné?**

< **Považujete tieto udalosti za kľúčové v poslaní a povolani, ktoré prijali Peter a Pavol? Prečo?**

< **Ako by asi vyzeral život Petra, keby ho Ondrej neprivedol k Ježišovi?**

< **Ako by asi vyzerala služba Pavla, keby Ananiáš odmietol ísť za ním?**

< **Poznáte iné state z Písma, v ktorých sa hovorí o Ondrejovi a Ananiášovi?**

5) Zamyslenie — v prvej aktivite sme hovorili o viacerých významných osobnostiach, pri viacerých z nich však nepoznáme celý ich príbeh, nevieme presne, čo ich viedlo k ich významným rozhodnutiam, kto za nimi stál, kto ich povzbudzoval... V Písme však môžeme čítať o dvoch nenápadných osobnostiach, ktoré Boh použil na to, aby povolal k veľkým veciam Petra a Pavla. V Božom slove už nenájdem významné udalosti, v ktorých by mali menovite apoštol Ondrej a Ananiáš nejakú úlohu.

Svätý Otec František nás vo svojom druhom príhovore zo SDM v Krakove povzbudzuje, aby sme neboli pohodlní, aby sme nezostali sedieť na gauči. Tiež upozorňuje na svet, ktorý sa nás rôznymi spôsobmi snaží zastrašiť a paralyzovať, len aby sme zostali pasívni, aby sme „nevstávali z gauča“, zostávali pohodlní a nevychádzali k našim blízkym, priateľom.

Svätý Otec tiež hovorí, že naším povolaním je toto všetko odmietnuť, obuť si športové topánky a zanechať vo svete stopu, zmeniť budúcnosť. Táto výzva sa však pre nás môže zdať „veľkým sústom“.

Čo ja môžem urobiť, aby som zanechal trvalú stopu, zmenil svet? Sám mám toho strašne veľa, potrebujem si niekedy predsa aj oddýchnuť, mám svoje sny a plány a záujmy...

Práve Ondrej a Ananiáš nám ukazujú, ako na to:

Ondrej — bol bratom Petra. Keď spoznal Ježiša ako Mesiáša, hneď utekal za Petrom, aby ho spoznal tiež, prirodzene sa chcel podeliť so svojou radosťou a „objavom“. Prečo bol citlivý na túto úlohu, do ktorej ho Otec pozval? V Písme čítame, že bol učeníkom Jána Krstiteľa, teda učil sa od proroka, ktorý poznal Otca, jeho vôľu a žil v očakávaní Mesiáša — Ježiša. Mohol vykročiť za Ježišom, pretože ho sám spoznal a k tejto radosti povolať svojho brata. Toto sa môžeme učiť od Ondreja: byť učeníkom — nechať sa formovať, aby sme spoznávali Ježiša stále viac, aby nás naplňala radosť zo stretnutí s ním. Táto skúsenosť nás bude „dvíhať z gauča“, radosť, s ktorou sa nedá nepodeliť. Nenechať si poznanie Mesiáša pre seba a dovoliť Ježišovi, aby našich priateľov, bratov a sestry povolal k veľkým veciam.

Ananiáš — vieme o ňom veľmi málo. Bol učeníkom, teda poznal Boha, poznal

Ježiša. A Boh sa mu prihovril a poslal ho k Šavlovi, o ktorom Ananiáš vedel, že prišiel uväzniť kresťanov. Napriek jeho oprávneným obavám bol poslušný, vstal zo svojho „gauča“, a urobil všetko, čo mu Boh povedal. Pavol už predtým stretol Ježiša, no Boh si vybral práve Ananiáša, aby Pavla uvoľnil do veľkej služby, ktorú pre neho pripravil. Čo sa môžeme naučiť od Ananiáša? Citlivosti na Boha a na jeho Slovo. Ak máme s Otcem vzťah, ak v ňom rastieme, spoznávame tiež spôsoby, ktorými sa k nám prihovára. Poznať, ako k nám Boh hovorí, je kľúčová vec pre plnenie jeho vôle. Ananiáš mal prirodzene zo Šavla obavy. No vybral si cestu poslušnosti — vykročil do veci, ktorá sa mu zdala málo pravdepodobná, bláznivá. Možno aj nás Boh posielajú k ľuďom, o ktorých máme predsudky, dopredu hovoríme, že to nebude fungovať... ale môžeme v pokore a poslušnosti urobiť veľmi veľa pre nich a skrze nich pre mnohých ďalších.

6) Modlitba a rozhodnutie — môžete si dopriať chvíľku ticha a zamyslieť sa nad témou, myšlienkami, ktoré ste na stretnutí prebrali. Potom pozvi účastníkov k spoločnej modlitbe, môžeš ju premietnuť na stenu, alebo rozdať účastníkom na papieri.

Modlitba a rozhodnutie

Ježiš,
ďakujem, že si ma povolal za svojho učeníka,
tak ako Ondreja, ako Ananiáša.

Ďakujem, že sa mi dávaš spoznať stále viac,
že ti záleží na tom, aby som poznával tvoju vôľu vo svojom živote.

Vyznávam ti, že niekedy som si túto radosť nechával pre seba,
že som bol príliš pohodlný a ľahostajný,
aby som sa o teba delil so svojimi bratmi a sestrami.

Dnes ťa chcem prosiť o väčšiu odvahu a odhodlanosť
do môjho života, do mojich rozhodnutí.
Prosím ťa tiež o tvojho Ducha, o jeho múdrosť,
aby som dokázal rozpoznať tvoje Slovo a tvoje poslanie pre mňa.

Ježiš, túžim po tom, aby ľudia okolo mňa poznali teba,
aby sme spolu mohli pracovať v tvojej vinici, na tvojom kráľovstve.
Zriekam sa každého porovnávania a žiarlivosti voči nim,
ak sa rozhodneš zveriť im veľké veci
a mne len tie „menšie“ ako Ondrejovi a Ananiášovi.

Vyznávam, že máš právo pozvať nás do takých veľkých vecí,
ako chceš ty sám. Amen

Z ANJELSKEJ LAVICE XIX.

Simonka Trecáková

Víáánoce, Víáánoce pricháádzajúúú, a s nimi aj milé povinnosti! Tešíte sa na ne rovnako ako ja? A keby ste vedeli ako veľmi ich prežívajú aj vaši anjeli. No veď zistite to sami. Čítajte ďalej a dozviete sa viac.!!!

„Jáááj, nieee! Počkaj, to musíš vykrajovať inak!!!...“ Ahááá, už vidím!“...“Hej Vedko, podaj mi to perníkové korenie...“ V nebeskej kuchyni bolo od rána nesmierne rušno. Všetko totižto v nebi žilo veľkou slávou. Blížili sa opäť vianočné sviatky a bolo tóóóľko práce. Upratať, nacvičiť, ozdobiť, ale hlavne napiecť — tie najsladšie perníčky, aké z nebeskej kuchyne mohli vyjsť. A do tohto veľkého dobrodružstva sa pustili naši malí anjeličkovia. Prečo? Všetko to malo jeden dôvod. Zavčas ráno, skôr než slniečko poštekľilo líčka malých nezbedníkov, prebleskla anjeličkovi

Slávkovi ešte v posteli myšlienka. Vďaka nej úplne zabudol na to, že do budíka mu zostáva nejaký čas a stále môže lietat v krajine snov. „Mám to! To je super nápad!“ vykrikol Slávko a ani si neuvedomil, že svojím počínom prebudil aj ostatných nezbedníkov. „Čo sa deje, Slávko? Prečo ešte nespíš? Veď do začiatku vyučovania nám zostáva nejaký čas?“ povedali ospalo ostatní. „Júúj, prepáčte mi to. Nechcel som vás zobudiť, no priznám sa, už od večerajška rozmýšľam nad úlohou, ktorú sme dostali na hodine filozofie. Pamätáte sa ako nám pán učiteľ Tomáš Akvinský rozprával o tom, aby sme dokázali svojou snahou vyčariť úsmev každému koho stretne a povedal, že by sme si to mohli skúsiť napríklad pri slávnosti „privítania Kráľa“? Viete, rozmýšľal som, ako by sme mohli malému Ježiškovi vyčariť úsmev na tvári a spraviť mu radosť. No a napadlo mi to práve teraz! Keď sa Ježiško narodil, boli pri ňom ako prví pastierikovia a tí veruže nemali vzácne dary. Podarovali mu len to, čo sami vlastnili, to, čo vyrobili — mlieko, kožky zo zvierat, hrudku syra. A akú mal z toho Ježiško veľkú radosť. Tak mi napadlo, že čo keby sme tento rok aj my podarovali Ježiškovi niečo, čo sami vyrobíme a doslova to bude pochádzať z nášho sr-

diečka, pretože to budú srdiečka a nie hocijaké — ale medovníkové. Prejavíme mu tak nielen našu oddanosť, ale tým, že budú sladké a voňavé, mu dáme prísľub, že našou prácou chceme docieľiť, aby všetky deti na zemi, ktoré máme na starosti, boli pre Ježiška stále sladké a voňali jeho láskou.“ — „Téééda, Slávko! Ty si hlavička! Teraz už rozumieme, prečo si nemohol spať. Ten nápad je úžasný!“ vyleteli anjeličkovia zpostielok a veruže už ich vôbec nelákala ríša snov. Prevetrali svoje tašky a vybrali sa užiť si naplno predposledný deň pred Vianocami. Hoci sa mali ešte sústrediť na učenie, myslou už boli celý čas v receptoch a príprave medovníkov. Všimol si to aj ich triedny učiteľ Gabriel: „Haló, anjeličky, ako znie odpoveď na moju otázku? Ktorým slovom prijala Panna Mária požiadavku na to, aby sa stala Matkou?“ — „Jaj, prepáčte, pán učiteľ. Vieme to. Bolo to ÁNO. AMEN. Teda FIAT...“ — „Ale no, čo je moji malí? Dnes ste myslou úplne niekde inde.“ Anjeličky sa na učiteľa zahanbene pozreli a vyšli s pravdou von: „Prepáčte nám to, pán učiteľ. Len viete, my už rozmýšľame nad darčekom pre malého Ježiška. Rozhodli sme sa, že mu napečieme medovníkové srdiečka a už to nevieme pustiť z hlavy...“ — „Áha!“ pochopil učiteľ. „Mám taký pocit, že dnes už asi s učivom nepohneme. Tak teda viete čo? Bežte do kuchyne a pripravte tie srdiečka — najlepšie ako viete. Bude to tak darček pre Ježiška aj odo mňa. Ja vás už u ostatných učiteľov ospravedlím.“ Anjeličkovia pozreli vyjavene na učiteľa

a všetci mu poskákali okolo krku: „To vážne? Naozaj môžeme ísť? Vy ste ten najlepší učiteľ na svete! Ďakujeméééé!!!“ vybozkávali ho a trielili do školskej kuchyne. Tam už vo veľkom pracovala ich známa — pani kuchárka Lujza. Návšteve sa veľmi potešila a ešte viac tomu, keď na ňu anjeličky vyleteli so svojou prosbou: „Pani kuchárka, chceme napečť medovníčky malému Ježiškovi. Bude to náš sladký darček pre neho.“ — „To je ale pekný nápad. Rada vám s ním pomôžem. Tak, pripravte si misku, múku, med...“ diktovala

pani kuchárka a anjeličkovia lietali po celej kuchyni až sa za nimi doslova múkou prášilo. Práca na medovníkoch ich nesmierne bavila. Avšak v tom všetkom zhone a v dyme múky naraz zbadali, ako do kuchyne prišla jedna osôbka — nová neznáma. Oblečená vo veľmi skromných dlhých šatách. Pracovala len s pár surovinkami,

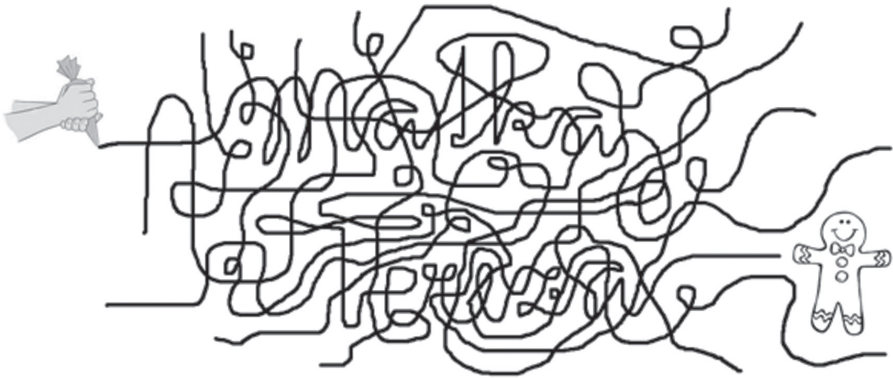
ale zvrátala sa okolo misiek jedna radosť. Aj ona vypekala a rovnako ako anjeliaci miesila cesto na medovníčky. Anjeliakom to nedalo, pretože sa nedržala receptu, ktorý im nadiktovala kuchárka Lujza, ale pridávala do neho stále niečo nové. Každé vylepšenie potom zapísala ceruzkou do svojho notesu a pokračovala v práci. Anjeliaci si ju niekedy prezerali, nezabúdali na svoju prácu, ale ich zvedavosť im nedala. „Hej, psst, pani kuchárka, kto je tá pani, čo tu dnes pečie? Vôňa jej perníkov je očarujúca, dotýkajúca sa nielen noštekov, ale priamo až srdca.“ Presne takéto niečo — tá tajná ingrediencia, ktorú si zapisovala do zošitka ich medovníčkom chýbala. Chceli ju získať aj oni. Potichučky sa prihovorili Lujze a poprosili ju, aby im dovolila zistiť o tej pani, ako aj o tom zvláštnom korení niečo viac. „Je to moja nová pomocníčka. Pôsobí u nás v kuchyni krátko, ale je skutočne úžasná. Určite za ňou choďte. Istotne vás rada spozná a možno vám aj prezradí svoje „perníkové tajomstvo“ posmelila ich Lujza. „Tak čo, chalani, dáme sa na to? Je to výzva ako hrom. A tie medovníčky tak rozvonievajú. Dáme jej ochutnať z tých našich a možno nám požičia trošku z jej tajnej ingrediencie, ktorú do svojich pridáva“ uvažovali anjeliaci. Nakoniec sa osmelili a vybrali sa ňou. „Ehmm, prepáčte nám, že vás rušíme. Dostali sme dnes voľno zo školy a chceme napiecť perníčky pre Ježiška. A všimli sme si, že aj vy niečo také robíte. Nevieme si pomôcť, ale tá vôňa vašich medovníkov je úžasná. Istotne tam pridávate niečo, čo nám chýba. Čo to je?“ nsmelo a trošku s obavami sa k neznámej kuchárke anjeliaci prihovorili. „Zdravím vás, malí nebeskí pomocníčkovia. Všimli ste si dobre. Pečiem perníčky a ak chcete, môžete z nich aj ochutnať. Aspoň mi ich ohodnotíte“ povedala a ponúkla ich svojim výtvorom. Bola

to jedna báseň. Anjeličkovia ešte nič lepšie nejedli. Teraz omnoho viac túžili po tom, aby dotýčnú spoznali. „Sú úplne úúúžasní! Ste tá najlepšia kuchárka, aká len mohla byť“ vychvalovali ju anjeliaci do nebies. „Ale nie, čo ste, tento titul si určite zaslúži aj kuchárka Lujza. Dokonca v kuchyni pracujem len chvíľku. Pribehla som sem len nedávno, lebo chcem napiecť medovníčky svojim milovaným. V skutočnosti vôbec nie som kuchárkou. Som reholnou sestričkou v teréne. A tie zákusky sú presne také isté ako aj vaše. Možno sú len okorenené niekoľkými prísadami, no tie vytváram sama. Aj preto si ich musím zapisovať, lebo by som na to zabudla.“ — „Kto ste? Prosíme, povedzte nám o sebe viac. Aj o tých prísadách. Ako to, že ste sestričkou v teréne? O takom niečom sme ešte nepočuli“ hovorili anjeličkovia s plnými ústami a nevedeli sa nabažiť tej dobroty. „Viete, ja som sa na zemi stala takým unikátom. Spravila som malú revolúciu a popravde, tá ceruzka, ktorou si zapisujem prísady, je pre mňa celým mojím životom.“ — „Ako to? Ako môže byť pre vás ceruzka vzácnejšia ako život? Teraz sme už úplne popletení. Prosíme, prezradte nám, kto ste.“ — „Poviem vám to, ale budem rada, ak mi pomôžete ozdobiť tieto perníčky. Možno sa aj takto trošku priblížite k môjmu menu:

Tak, a je tu úloha pre vás, kamaráti. Skúste nájsť cestu k medovníčku. Tá cesta totižto skrýva meno našej dnešnej zlatej pomocníčky. Tak rýchlo! Do zdobenia!

„Téééda!“ ostali anjelici úplne mimo. „No a čo vlastne robíte tu? Počuli sme už niečo o vás. Tento rok ste sa dosť často na zemi spomínali. Čím ste tak dokázali zmeniť dejiny?“ vypytovali sa maškrtníci zvedavo. „V podstate si nemyslím, že by som nejako špeciálne zmenila dejiny. Popravde, nikdy som to nemala v úmysle. Chcela som byť len tou ceruzkou, ktorou bude Boh písať na zemi. A preto som sa nechala ním viesť celý život. Pochádzam z Albánska, z milujúcej rodiny. Mojou najväčšou túžbou bolo ísť na misie. A podarilo sa mi to. Odišla som do Indie, kde som vstúpila do kláštora a žila pokojným životom, až kým sa ku mne neozval Boh a nedal mi jednu špeciálnu úlohu. Raz som na ulici videla chudobného človeka a vtedy som pochopila, že nemôžem byť zavretá za múrmi kláštora, pretože tam Božiu lásku nedokážem šíriť. Musím ísť do ulíc. Poviem vám, toto už mohla byť revolúcia. Nikto sa v tých časoch na podobný čin neodhodlal. No ja som

cítila, že práve toto je Božia vôľa. Túžila som len pomáhať a zmiernovať utrpenie, s ktorým som sa denne stretávala. Neverili by ste, koľko lásky ľudia v Indii a hlavne pred múrmi kláštora potrebovali — boli tam chorí, starí, deti, malomocní. Tých všetkých odsúvali nabok, pretože krajina bola preludnená a nikto

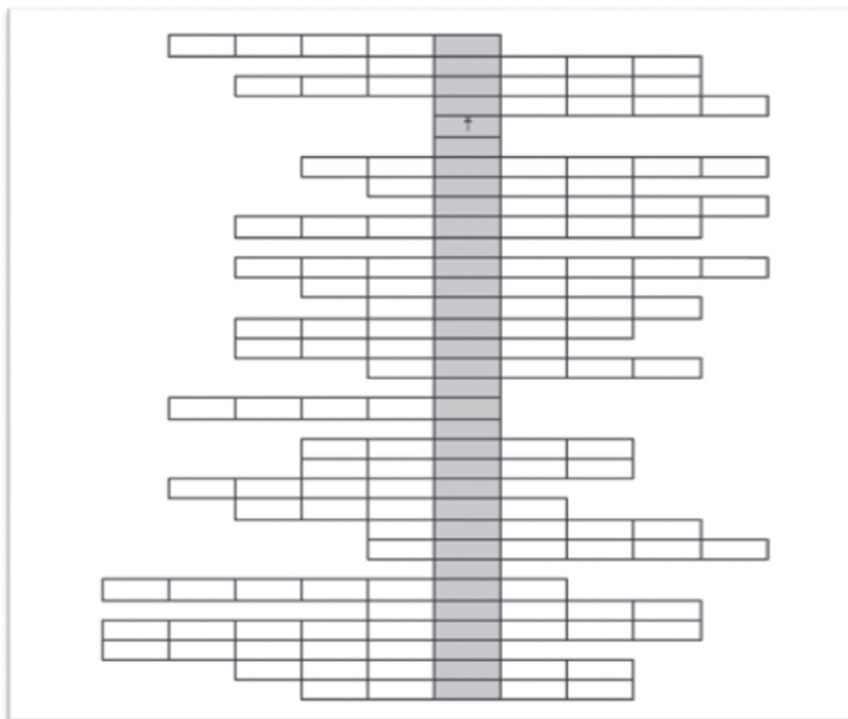

nemal čas sa nimi zapodievať. Ja som vedela, že nepomôžem každému, ale koľko milostí mi dal Boh, tolko som sa snažila rozdať im. Neboli to žiadne veľké skutky. To všetko sú aj tie ingrediencie, ktoré pridávam do svojich perníčkov. To sú tie koreniny, ktoré vám tak chutia. „Čo sú to za koreniny? Aj my ich chceme dať do tých

našich perníčkov! Nemôžete nám prezradiť svoje tajomstvo? Vieme, že by ste správne nemali, ale tak veľmi by sme chceli potešiť Ježiška našimi výtvormi. „Vy už ste ho potešili, a to tým, že rovnako ako ja, jeho nádherným výtvorom na zemi pomáhate dostať sa do neba.“

Každý človek je výnimočný a aj táto rehoľná sestrička to vedela. Hovorila to o tebe, o mne, o tvojej rodine, o kamarátoch — o každom s iným menom. Skúste doplniť túto tajničku. Dátumy, ktoré sú tu napísané vymeňte za mená v tajničke. Tak zistíte tajnú prísadu, ktorú sestrička do perníčkov ukryla.

Legenda:

1.	29.6.	15.	1.11.
2.	7.3.	16.	29.6.
3.	4.12.	17.	27.5.
4.	28.12.	18.	14.6.
5.	4.8.	19.	21.8.
6.	26.7.	20.	19.3.
7.	13.12.	21.	11.8.
8.	20.6.	22.	29.9.
9.	16.1.	23.	12.9.
10.	25.7.	24.	25.9.
11.	24.4.	25.	6.7.
12.	11.11.	26.	30.10.
13.	25.11.	27.	5.6.
14.	5.7.		

Jééj! A to toto je to tajomstvo? Aké pekné! Teraz už rozumieme, prečo boli tie perníčky také lahodné.“ Potešili sa anjeli a popri doplňaní ingrediencií do perníkov im napadla ešte jedna krajšia myšlienka: „Kamaráti, a čo keby sme túto správu odovzdali aj našim zverencom! Nenechajme si to len pre seba. Rozdajme tieto perníčky aj deťom na zemi. Ježiško bude istotne nadšený, keď takýchto darčekom dostane ešte viac.“ A presne tak aj urobili. Vystískali svoje kuchárky a s hotovými perníčkami vybehli do sveta, kde ich rozdávali každému, koho stretnú.

Ak ste aj vy stretli vo svojom okolí niekoho, kto sa na vás usmial, bol k vám milý, či prejavil vám inak svoju lásku, istotne ho svojím perníčkom obdaril tento anjeličok. Nadýchajte sa aj vy omamného korenia a skúste počas týchto dní naplno prežívať každý deň práve v radosti, láske a konaní dobra.

Prajem vám krásne a požehnané vianočné sviatky. Vidíme sa v novom kalendárnom roku.

ROZKOŠNÍ SOBÍKOVIA

Pletenie z papiera je populárne pre svoju **nenáročnosť**, **variabilnosť** a **nízkú cenu** materiálu. Ten nemusíte ani kupovať, vystačíte si aj so starými novinami alebo letákmi, ktoré každodenne nachádzame v poštových schránkach. Výroba **roztomilých sobov** sa skvele hodí aj **na vaše stretká**. Sú jedným zo symbolov zimy a pri papierovom pletení si deti precvičia jemnú motoriku.

Budete potrebovať:

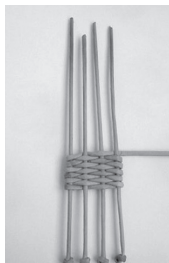
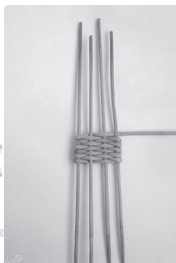
- 12 papierových ruličiek dlhých minimálne 20 cm,
- malú kartónovú krabicu,
- lepidlo,
- nožnice,
- štipce,
- hrubú ihlu.

Návod ako postupovať:

1. Malú kartónovú krabicu prevrátime a do jej dna urobíme 4 zárezy vzdialené od seba asi 1 cm. Cez tieto zárezy prestrčíme štyri papierové ruličky.

2. Ďalšiu papierovú rolku prepletáme cez štyri ruličky, ako by sme vypletali košík alebo tkali — teda jej koniec prilepíme k jednej z prostredných vertikálnych roliek a prichytíme štipcom. Po zaschnutí prepletáme horizontálnu rolku striedavo spredu a zozadu okolo jednotlivých vertikálnych roliek. Keď dôjdeme na koniec horizontálnej rolky, nastokneme na ňu ďalšiu papierovú rolku. Môžeme ju prichytiť aj lepidlom, ale nie je to nevyhnutné.

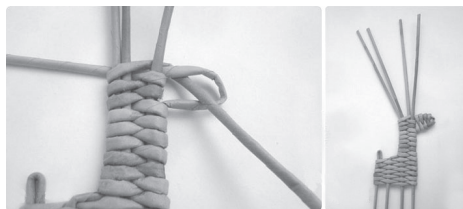
3. Takto zhotovíme jedenásť riadkov a potom „nohy“ sobíka vytiahneme z krabice, ktorou sme si pomáhali. Na ich konci urobíme uzlík — kopýtko.

4. Vertikálnu ruličku, ktorá je úplne vľavo, skrátime na 1,5 cm, ohneme a zastrčíme do výpletu — vytvoríme tak chvostík.

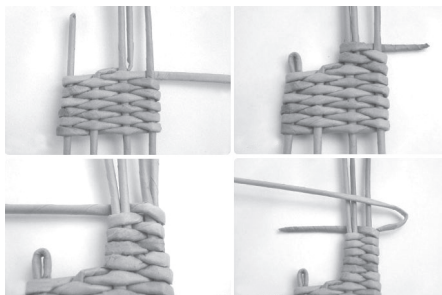

5. Vertikálnu ruličku, pôvodne druhú zľava, ohneme v pravom uhle. Tak vytvoríme chrbát sobíka. Potom ju ohneme v pravom uhle ešte raz a pripojíme k vertikálnej rolke, ktorá je v poradí tretia zľava.

7. Po dvanástich prepleteniach zastrčíme z pravej strany krku ďalšiu papierovú rolku, ktorú potom ohneme v tvare písmena U – bude tvoriť papuľku soba. Tú tiež vypletieme.

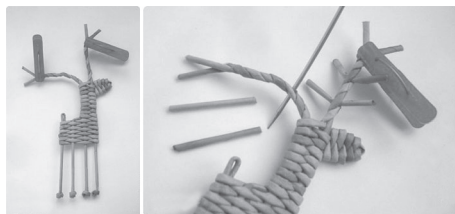
6. Pokračujeme vo vypletaní krku.

8. Pokračujeme vo vypletaní hlavy – rovnako ako to bolo v prípade krku.

9. Ostanú nám vytýčať dve papierové ruličky na oboch stranách. Skrútime ich a na ich koniec kvapneme trochu lepidla, aby sa nerozkručali. Prichytíme ich štipcami, pokiaľ nezaschnú.

10. Z inej papierovej rolky vystrihneme 2,5 cm dlhé kúsky a pozastrkujeme ich do parožia – pomocou hrubej tupej ihly vytvoríme na skrútenom paroží očka a cez ne potom prestrčíme kúsky papiera.

Hotové soby z papierových ruličiek

MASLOVÉ KARMELKY

Jeho krása je v jednoduchosti — iba štyri ingrediencie a približne dvadsať minút miešania karamelovej hmoty postačí na to, aby ste návštevu ohúrili vlastnoručne vyrobenými maslovými karamelkami. Alebo aby ste zahnali trýznivú chuť po večernej maškrte k filmu.

Jediný problém spočíva v tom, že jeden kúsok vám nebude stačiť. Preto radšej nakrájajte karamelky na malé štvorcíky a podelte sa o ne s priateľmi, inak zmiznú rýchlosťou blesku. Prekvapíte ich lákavým vzhľadom a bohatou chuťou. Okrem sladkosti, ktorú od nich každý očakáva, potešia aj neprekonateľnou jemnosťou, ktorú im dodá maslo. Ozvláštniť ich môžete pridaním orieškov a sušeného ovocia.

Ingrediencie

397 g salka
150 ml mlieka,
450 g trstinového cukru,
115 g masla.

Celkový čas prípravy: 30 min.

Postup na maslové karamelky

- 1.) Všetky suroviny dajte do hrnca a za stáleho miešania nad miernym ohňom rozpustíte.
- 2.) Zmes privedte do varu a občasným premiešavaním nechajte prebublávať 10 až 15 minút.
- 3.) Zmes je hotová, ak trošku zmesi naberiete a kvapnete ju do pohára studenej vody, v ktorej by sa mala vytvoriť guľička, resp. ak máte doma teplomer, čakáte na teplotu 118 °C.
- 4.) Hrnec zložte zo sporáka a miešajte, kým zmes nez hustne a nezačne sa ťahať.
- 5.) Hotovú zmes vylejte do formy (20 x 20 cm) vyloženej papierom.
- 6.) Nechajte úplne vychladnúť a rozkrájajte na kocky alebo vami zvolený tvar napr. vykrajovačkami.

Zdroj: <http://www.kreativita.info/domace-maslove-karamelky/>

OBJEDNÁVKA ČASOPISU LÚČE NA ROK 2017

Spôsob objednávky:

- e-mailom na **zmm@zmm.sk**
- cez svojho vedúceho spolu so zápisom do **členskej základne**
- vyplnením formulára na stránke **www.zmm.sk**

Náklady na výrobu a distribúciu časopisu sú približne 1,5 €/kus. Ak si budete časopis objednávať, prosíme o finančný príspevok vo výške 6 € pri objednávke na jeden rok (4 x 1,5 €/číslo), ak je to z vašej strany možné. Ak si Lúče objednáte spolu s členským príspevkom, zaplatiť môžete iba 5 €. Bližšie informácie u svojho vedúceho. Uzávierka objednávok je 31.1.2017. Naše číslo účtu: SK201100000002629772285
Vopred ďakujeme za pochopenie, aj neustálu podporu tohto diela.

MAX LUKADO: VĎAKA BETLEHEMU

Daniel Hrenák

Síce tieto Lúče čítate pravdepodobne až po Vianociach, ale ja som knihu od Maxa Lucada: "Vďaka Betlehemu sa rodí láska a je tu nádej" čítal ešte pred nimi, a preto ju (pre mňa) tématicky opisujem aj vám. Možno si ju pošetrite na Vianoce budúci rok, ale oveľa lepšie bude, keď sa k nej dostanete hocikeď v priebehu roku, a tak si pripomeniete to podstatné, čo na týchto sviatkoch je.

A autora Maxa Lucada sme tu už mali v niektorom z predchádzajúcich čísel s knihou "Skôr než povieš Amen", kde sa venoval modlitbe. Ak vás o ňom zaujíma viac, skúste pozrieť svoj archív Lúčov alebo rozžhajte Google. Vybral som si ho po druhýkrát z troch dôvodov — táto kniha je čerstvá novinka, téma je vysoko aktuálna a Max Lucado píše veľmi "čtivo". Uvedomuje si, že cez stránky svojich kníh komunikuje s bežným kresťanom — človekom, ktorý rieši kvantá malých i veľkých problémov. A zároveň sa čitateľovi približuje aj tým, že si uvedomuje svoj sklon k robeniu chýb a nezdráha sa o ňom písať.

Celá myšlienka tejto knihy sa dá zhrnúť do pár riadkov, ktoré sa dozvieme už na začiatku knihy.

Vďaka Betlehemu mám v nebi Spasiteľa. Vianocami sa začína to, čo oslavujeme počas Veľkej noci. Dieťa v kolíske sa stalo Kráľom na kríži.

Má teda zmysel pokračovať v čítaní ďalej? Jasně, že áno. Veď kto skončí pri štedrej

večeri s tým, že si dá oblátku s medom a povie, že má dosť? (Ak niekto taký je, má môj rešpekt, lebo si neviem predstaviť mamin pohľad, keby poviem, že viac nejem. Veď určite ani Chuck Norris nevie povedať nie na 184-té „Daj si ešte“... ale odbočme späť k téme).

Tajomstvo Vianoc ale v skutočnosti nie je až také úplne jednoduché. Aby sme doň mohli začať prenikať viac, mali by sme si uvedomiť niekoľko podstatných vecí, ktoré sa pred 2000+ rokmi udiali: Boh dostal tvár. Ale neprišiel ako Pán sveta. Dokonca ani ako šedý priemer. Prišiel medzi nás ako jeden z posledných, malých, zraniteľných. Narodil sa do špiny a smradu maštale. Manželskému páru, ktorého najväčšie bohatstvo bolo nehmotné — viera.

V našich malých betlehemčekoch pod stromčekom alebo v kostole vyzerá všetko veľmi idylicky, pekne, čisto a voňavo. Veď si predsa nebudeme nosiť hnoj a zaprášenú slamu do domu! No nie? Ale Ježiš sa narodil práve v takých podmienkach. Predstavme si, aké myšlienky vírili Márii v hlave, keď v takomto priestore

rodila. Asi zrovna nežasla nad Božím plánom. Rovnako sa mohol cítiť Jozef, ktorý na svet vítal dieťa niekoho iného, ale o ktorého sa mal odteraz starať a vychovávať ho.

Skúsme si to prehrať v hlave počas polnočnej omše. A obdivovať ich vieru. Nasledovať ich pokoru. Žasnúť. A učiť sa.

Môžeme povedať, že takáto skúsenosť je extrém, ktorému sa veľa z nás (našťastie) ani len nepriblíži. A aj v tom spočíva toto tajomstvo. Ak Jozef a Mária dôverovali Bohu aj za takýchto ťažkých okolností, skúsme sa inšpirovať. Nemyslím tým, že musíme

mať štedrú večeru v nejakom chlieve. Pretože hoci betlehemy pod stromčekmi

sú robené v štýle “značka ideál”, nejaký dôvod to má. Všetky nepríjemnosti vôkol sa predsa len dajú odfiltrovať, keď sa zameriame na to podstatné — na Ježiša. Smrad a špinu denného života až tak necítime, šero tmavej maštale sa prežiarí svetlom nádeje a viery. Skúsme sa takto inšpirovať Vianocami každý deň. Aj cez leto :)

Troška viac som sa rozpisal o jednej z kapitol tejto knihy. Takýchto je tam ešte 11! Takže, ak máte možnosť, určite si skúste od Maxa Lucada niečo prečítať. ;)

VZÁCNÝ HOSTĚ NA SLOVENSKU

Vianoce sú časom, kedy majú ľudia k sebe veľmi blízko. Je to čas, ktorý chceme stráviť s Bohom a s našimi blízkymi. Je to tiež čas obdarovávaní. A taký skorší, ale prenádherňý darček dostalo i ZMM na Slovensku. Navštívil nás totiž náš medzinárodný prezident **Yancarlos Carrasco**. V rámci svojho pobytu na Slovensku sa zúčastnil na Formačnom stretnutí vinčentskej rodiny, na víkendovke s MISEVI a vianočného posedenia ZMM v Bratislave. A práve tu sme mali možnosť trochu si s ním neformálne pokecať.

Mňa osobne najviac zaujalo jeho rozprávanie o návšteve ZMM v Sýrii. Yancarlos nám hovoril o tom, aké silné svedectvo viery mladí v tejto krajine vydávajú. I napriek tomu, v akých podmienkach žijú, aké rôzne ťažké prekážky musia každý deň zdolať, ostávajú verní Kristovi, verní ZMM. Prísť na stretko či byť aktívny v ZMM je pre nich obrovskou radosťou. A Yancarlos práve toto odhodlanie porovnal s tým, čo sa tak často stáva nám všetkým — že hľadáme výhovorky, prečo

na stretko neísť, prečo sa do nejakej akcie nezapojiť... Vždy si nájdeme výhovorky. A pozrime sa na mladých v Sýrii — vyjsť na ulicu v tejto krajine nie je v týchto vojnových časoch ľahké, a predsa sa tam mladí stretávajú na ZMM strestkách, v kostoloch. Viera a radosť, akú títo mladí majú, je pre mňa obrovskou inšpiráciou a motiváciou.

Yancarlos sa s nami podelil aj o vianočné tradície jeho rodiska — Dominikánskej republiky. Dominikánci na Vianoce oslavujú narodenie Ježiška tým, že vstanú o tretej ráno a s rachotom a spevom vyrážajú do ulíc zobudiť svojich susedov, aby potom spoločne na ulici v radosť oslávili príchod Kráľa. Ďalším zvykom je, že prezlečená Mária a Jozef putujú so sprievodom od domu k domu a hľadajú nocľah. V každom dome, kde im síce nocľah odmietnu, dostanú nejaké sladkosti či jedlo a nakoniec sa v dome, kde ich prichyľia, koná veľká oslava.

Myslím, že stretnutie s Yancarlosom bolo pre nás všetkých veľkým obohatením a verím, že čoskoro na Slovensko opäť zavíta.

**Prajeme vám požehnané a milostiplné prežitie
vianočných sviatkov.**

**Nech vám malé Jezuliatko prinesie do vašich
srdc pokoj, radosť a lásku.**

**Do nového roka vám prajeme
hojnosť a veľa úspechov.**

